

Referat despre Cocosul negru de Victor Eftimiu - prima parte

Cocosul negru este de valoare egala aproape cu Insira-te, margarite, chiar daca aici planurile sunt schimbate si, intr-un fel, complicate nu intotdeauna cu folos. Fii lui Verde Imparat - Voie Buna si Nenoroc - traiesc si actioneaza sub zodii diferite: primul este "fiul ascultator", caruia ii merg toate din plin; celalalt este "razvratitul" incurabil (pentru ca la nasterea lui a cantat "cocosul negru").

In urma navalirii in tara a lui Ros-Imparat se intampla nenorocirile presimtite: Verde imparat este ucis, iar fii sai inchisi. In timp ce Voie Buna urmeaza indemnurile Arhanghelului, intorcandu-se in tara si razbunand moartea tatalui sau, Nenoroc incheie un pact cu diavolul (ca Faust), dar - calauzit de acesta in tot ceea ce face - este impins mereu la actiuni cinice, proprii unui geniu al raului: rascoala taranii fara pricina impotriva boierilor (devenind, apoi, victima lor), incearca sa uzurpe dragostea fratelui sau pentru Mira Miralena, se comporta demonic, luandu-si singur viata, intra definitiv sub puterile necuratului.

Ambitionandu-se sa dea un Faust romanesc, dramaturgul a fost nevoit, in unele momente, sa paraseasca deliberat cerintele feeriei si, implicit ale folclorului traditional, dilatand si complicand structura ideatica prin meditatii speculative si situatii scenice insuficient de limpezi, de convingatoare si antrenante.

Ceea ce deruteaza este mutarea simpatiei catre Voievodul Voie Buna (un conformist destul de plat, chiar daca faptele sale sunt pozitive, in genere), in timp ce razvratitul Nenoroc (semenul Sorinei din Insira-te, margarite), eroul ce risca neincetat in cautarea existentei si cunoasterii, devine un damnat si scelerat, odios, fratricid si, in cele din urma, criminal, o victima sigura, implacabila, a unui nenoroc implacabil:

"... si numai pe mine ma paste nenorocul impart nenorocirea oricum, si in tot locul!" insusi diavolul nu mai beneficiaza de "circumstantele atenuante" oferite Zmeului Zmeilor, ci sfarseste pur si simplu, ca o intruchipare vulgara a raului.

Dincolo de aceste inadvertente sau inegalitati sesizabile intre cele doua piese (cea de a doua fiind mai mult o piesa-fantezie), ele au multe elemente comune: de atmosfera, de decor ("lumini albastre, linistitoare", "zari albastre", "flori ce lumineaza", "ingeri albi" sau, deopotriva tablouri epicureice din "gradina placerilor lumesti"), de un lirism incarcat de metafore, de o declamatie larga, deschisa, de lumini si tonuri specifice feeriei.